

1

EL FANAL DEL TURÓ

Em dic Pere, però els companys de l'escola
em diuen

11

Pere de la cullera...

A Timoneda, el meu poble, ells són els
únics que em veuen.

Cap persona més no es fixa en mi.

Ni en mi, ni en ningú ni en res que no sigui
el fanal del turó que hi ha just abans d'enfi-
lar el bosc.

A Timoneda hi passen ben poques coses.

Tan poques que ni tan sols hi plou.

Per aquest motiu, fa molt de temps, hi
va haver una guerra al voltant del turó,
contra la gent de Vinagrella, el poble de l'al-
tre costat.

Aquella baralla va aixecar la pols dels
camins.

I tot plegat per unes gotes d'aigua, per un pou de no res que hi havia a prop del turó.

Diuen els més grans del poble que, aquella vegada, una dona anomenada Lili Marleen va venir dels països del nord per arreglar les coses.

Diuen alguns de no tan grans que va aparèixer allà, arran del fanal del turó.

D'altres afegeixen que Lili s'hi va estar ben poca estona. Durant unes hores, va passejar la seva silueta d'una banda a l'altra del paisatge, a poc a poc. Com si esperés algú.

I tots coincideixen a dir que aquell dia, a Timoneda, van succeir coses meravelloses.

Parlen d'una mirada misteriosa que va encisar tothom que s'hi va acostar i va mirar Lili directament als ulls; d'una veu dolça i d'unes paraules tendres que van embolcallar la gent que la va escoltar; d'una maleta petita farcida de remeis fantàstics.

Entre altres coses, Lili va oferir un *perai-gua* a la senyora Marina, la inventora del poble. Una mena d'estri del qual, en obrir-lo per damunt del cap, queia aigua. Dit amb altres paraules, en lloc de parar el ruixat, feia que la pluja caigués damunt teu.

Aquell remei va ser magnífic per a la senyora Marina, l'enginy de la qual era com una planta.

*Una mirada a l'horitzó,
un fanal al turó,
una presència,
una il·lusió:
Lili Marleen.*

Si es regava amb aigua de la pluja, creixia i creixia sense aturador, i els seus invents feien les delícies entre la gent del poble i en facilitava la vida.

Si el seu cap no es regava, perdia els cabells i el seu enginy es convertia en un no res.

Lili Marleen també va portar la solució a la guerra: una colla de gestos i de paraules màgiques i la manera de pronunciar-les davant dels veïns de Vinagrella.

Ara, però, Timoneda torna a viure sense pluja.

No hi ha res que neixi i creixi al territori que es veu fins allà on allarga la vista ni al cap de la senyora Marina. Val a dir que el seu *paraigua* va esgotar la màgia uns mesos després d'haver-lo rebut.

Ara, tothom viu enganxat a la finestra.

Tothom es conforma a esperar, una altra vegada, que un miracle torni a venir del nord, aparegui pel fanal del turó i arregli les coses.

Ningú no té força per pensar ni actuar.

La gent de Timoneda viu aferrada a un únic desig, a una esperança que té nom i cog-

nom: Lili Marleen i la seva petita maleta carregada de remeis fantàstics.

El record que Lili Marleen va deixar, lluny d'esborrar-se sota la pols dels camins, s'ha anat fent gran, i ha anat ocupant el cor de la gent del poble de Timoneda.

A més del record, la gent repeteix una vegada rere una altra una imatge de Lili Marleen, una escena que els va quedar ben gravada al pensament:

16

La del petó que ella i el senyor Salom es van fer, arran de la llum del fanal, sota la mirada curiosa i amagada de tothom.

Però anem a pams, perquè, abans de continuar, cal que us expliqui moltes altres coses.